

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΦΗ

ΑΝΘΩΛΟΓΙΣΗ ΑΒΕΛ ΔΕΒΡΙΤΤΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΛΑΣΙΚΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

1945

Η Hallie Burnett συνδηγόθνε το περιοδικό «Story», όπου ο Μπονκόβσκι έκανε την πρώτη του δημοσίευση το 1944.

[Στη Hallie Burnett]
Τέλη Οκτωβρίου 1945

Έλαβα την απόρριψή σου του «Whitman: His Poetry and Prose», μαζί με τα ανεπίσημα σχόλια των ανθρώπων που βάζετε να διαβάζουν χειρόγραφα.

Καλό ακούγεται.

Αν χρειαστείτε ποτέ κάποιον επιπλέον αναγνώστη χειρογράφων, παρακαλώ να με ενημερώσετε. Δε βρίσκω δουλειά πουθενά, οπότε μπορώ να δοκιμάσω σε σας.

1946

[Στην Caresse Crosby]
9 Οκτωβρίου 1946

ΑΓΑΠΗΤΗ ΚΥΡΙΑ CROSBY,

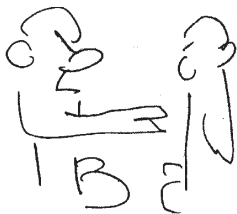
ΔΟΥΛΕΥΑ ΣΕ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΧΝΕ ΚΟΡΝΙΖΕΣ

ΚΙ ΕΠΙΝΑ, ΟΤΑΝ
ΑΠΟΔΕΧΤΗΚΕΣ ΜΙΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΠΕΣ: ΗΤΑΝ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΒΑΘΙΑ

ΕΧΑΣΑ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΟΥ

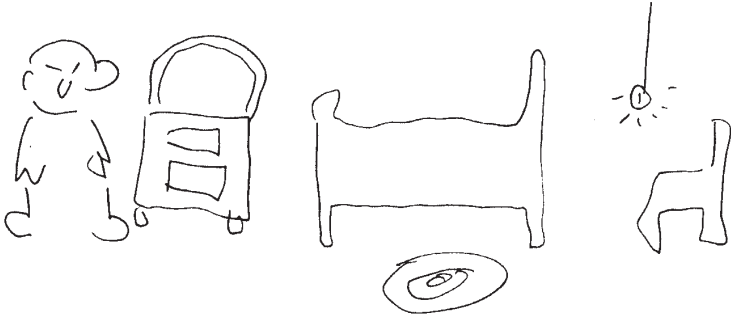

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ
ΜΟΥ ΑΓΟΡΑΣΕ
ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ
ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΚΑΙ
ΜΕ ΕΣΤΕΙΛΕ
ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

ΖΟΥΣΑ ΜΕ ΧΡΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΠΡΟΝΟΙΑΣ, ΕΙΧΑ
ΜΠΟΛΙΚΟ ΧΡΟΝΟ
ΝΑ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ
ΚΑΙ ΝΑ ΠΙΝΩ

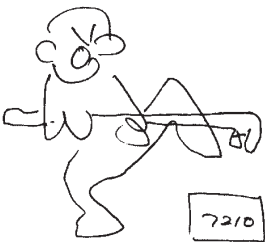
ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΦΗ

ΑΝΑΡΩΤΙΟΜΟΥΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ PORTFOLIO

ΕΓΡΑΨΑ ΔΙΑΦΩΡΑ ΧΛΕΥΑΣΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ
ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΣΤΟ ΠΙΣΩ
ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΛΕΞΗΚΟΥ ΜΟΥ. ΗΘΕΛΑ ΕΝΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΟ ΤΟΥ PORTFOLIO ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ
ΜΕΣΑ. ΕΙΧΑ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΜΟΥ, ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΚΗ
ΜΑΝΙΑ, ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ, ΧΡΕΙΑΖΟΜΟΥΝ
ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΑΞΗ. ΗΜΟΥΝ
ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΣΤΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΜΟΥ.
ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ, ΤΟ ΠΗΡΑ
(PORTFOLIO)

ΤΩΡΑ ΔΟΥΛΕΥΩ
ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ

ΚΑΙ ΠΙΝΩ

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ

ΚΙ ΟΜΩΣ, ΑΚΟΜΑ ΑΝΑΡΩΤΙΕΜΑΙ. ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΕΣ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΣΚΙΤΣΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΕΣΤΕΙΛΑ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 1946; ΜΗΠΩΣ ΕΧΕΙ ΘΥΜΩΣΕΙ;
ΜΗΠΩΣ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ; ΜΗΠΩΣ ΕΚΑΨΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΟΥ;
ΜΗΠΩΣ ΜΕΤΕΤΡΕΨΕ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΣΕ ΧΑΡΤΙΝΑ ΚΑΡΑΒΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΑΝΙΕΡΑ;
Ή ΜΗΠΩΣ Ο ΧΕΝΡΥ ΜΙΛΛΕΡ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΜΕ ΑΥΤΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΡΩΜΑ ΤΟΥ;
ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΑΛΛΟ.
ΑΝ ΔΕ ΛΑΒΩ ΑΠΑΝΤΗΣΗ, ΘΑ ΕΧΩ ΛΑΒΕΙ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΟΥ.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΣ,
Τσαρλς Μπουκόβσκι
603 Ν. 17TH ST.
PHILA, 30, PA.

[Στην Caresse Crosby]
Νοέμβριος 1946

Οφείλω να σου γράψω ξανά για να σου πω πόσο χαίρομαι που έλαβα αυτή την απολαυστική φωτογραφία –Ρώμη 1946– και το σημείωμά σου. Όσο για τα χαμένα χειρόγραφα –ανάθεμά τα– δεν άξιζαν ούτως ή άλλως – με εξαίρεση ίσως κάποια βίβλια σκίτσα που έκανα την εποχή που παρασιτούσα εις βάρος

των γονιών μου στο Λος Άντζελες. Αλλά τέτοια πράγματα, για τα σκουπίδια: είμαι ποιητής κ.ά.

Το ποτό ακόμα με κάμπει – πάει η γραφομηχανή. Κι όμως, χα χα, κάνω τη δουλειά μου με το χέρι και με μελάνι. Κατάφερα να απαλλαγώ από τρεις ωραίες ιστορίες και τέσσερα απογοητευτικά ποιήματα που δέχτηκε το *Matrix*, ένα μάλλον παλιομοδίτικο «μικρό περιοδικό» στη Φιλαδέλφεια.

Είμαι πραγματικά υπερβολικά νευρικό άτομο για να έρθω με οτοστόπ έως την Ουάσινγκτον να σε δω. Θα γινόμεουν κομμάτια. Ευχαριστώ, πάντως, αλήθεια. Είσαι πολύ έντιμη, πολύ.

Μπορεί να σου στείλω κάτι σύντομα, αλλά όχι προσώρας. Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.

1947

[Στον Whit Burnett]

27 Απριλίου 1947

Ευχαριστώ για το σημείωμα.

Δε νομίζω πως μπορώ να καταφέρω ένα μυθιστόρημα – δεν έχω την ορμή, αν και το έχω σκεφτεί, και μια μέρα μπορεί να το προσπαθήσω. Θα έχει τίτλο *Blessed Factotum* και θα αφορά τον εργάτη της κατώτερης τάξης, τα εργοστάσια και τις πόλεις και το θάρρος και την ασχήμια και το μεθύσι. Αν το έγγραφα τώρα, δε νομίζω πως θα άξιζε τίποτα. Θα έπρεπε να προετοιμαστώ κατάλληλα. Πέραν αυτού, έχω τόσες προσωπικές έγνοιες αυτήν τη στιγμή, που δεν είμαι καν σε θέση να κοιταχτώ στον καθρέφτη, πόσο μάλλον να βάλω μπρος ένα βιβλίο. Με εκπλήσσει, πάντως, και με χαροποιεί το ενδιαφέρον σου.

Δεν έχω άλλα σκίτσα, χωρίς ιστορίες, αυτήν τη στιγμή. Το *Matrix* πήρε το μόνο που είχα.

Ο κόσμος έχει τσακώσει τον μικρό Τσαρλς από τα αρχίδια τώρα τελευταία, και δεν έχει απομείνει και πολύς συγγραφέας, Whit. Ήταν γαμάτο, λοιπόν, που επικοινωνήσες μαζί μου.

1953

[Στην Caresse Crosby]

7 Αυγούστου 1953

Hello Mrs. Crosby:

Saw in book review (never really read one, but) your name, "Pail Press."

You printed me sometime back in "Portfolio", one of the earliest (1946 or so?). Well, one time come into town off long drunk, forced to live with parents during feeble climate. I think is, parents read story ("20 THANKS FROM KASSA-down") and burnt whole damn "Portfolio". Now, no longer have copy. Only piece missing from my few published works. If

ΤΣΑΡΑΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ

you have an extra copy ????? (and I don't see why
in the hell you should ~~have~~ have) it would do me a
lot of good if you would ship it to me.

I don't write so much now, I'm getting on to 33,
pat-helly and creeping dementia. Sold my typewriter to
go on a drink 6 or 7 years ago and haven't gotten
enough non-alcoholic # to try another. Now print
my occasional out by hand and print them up with
drawings (like any other madman). Sometimes I just
throw the stories away and hang the drawings up in
the bathroom (sometimes on the roller).

Hope you have "20 TANKS". Would appreciate.

Love,

Charles Bukowski

268 $\frac{4}{6}$ S. Coronado St.

Los Angeles, Calif.

(268 $\frac{4}{6}$ S. CORONADO ST.)

Είδα σε βιβλιοκριτική (δεν τη διάβασα πραγματικά, αλλά) το όνομά σου, στην «Dail Press».

Με είχες δημοσιεύσει πριν από καιρό στο *Portfolio*, ένα από τα πρώτα (1946 ή κάπου τότε;). Ε, λοιπόν, μια μέρα ήρθα στην πόλη τύφλα στο μεθύσι, αναγκασμένος να ζήσω με τους γονείς σε νοσηρό κλίμα. Το θέμα είναι: οι γονείς διάβασαν την ιστορία («20 τανκς από το Κάσσελνταουν»*) κι έκαψαν όλο το διαολεμένο *Portfolio*. Τώρα δεν έχω πια αντίτυπο. Το μόνο που λείπει από τα λίγα δημοσιευμένα έργα μου. Μήπως έχεις ένα έξτρα αντίτυπο;;;;; (αν και δε βλέπω καν γιατί στον διάολο πρέπει να έχεις) θα μου έκανες πολύ μεγάλη χάρη αν μου το έστελνες.

Δε γράφω πια τόσο πολύ, μπαίνω στα 33, κοιλαράς και με υφέρπουσα παράνοια. Πούλησα τη γραφομηχανή μου για να τα κοπανήσω πριν από 6 ή 7 χρόνια και δεν έχω αρκετά μη αλκοολικά \$ για να αγοράσω άλλη. Τώρα ό,τι γράφω περιστασιακά το κάνω με το χέρι και το συνοδεύω με ζωγραφιές (σαν κάθε άλλον τρελό). Καμιά φορά απλώς πετάω τις ιστορίες και κρεμάω τις ζωγραφιές στο μπάνιο (καμιά φορά στο ρόλερ).

Ελπίζω να έχεις τα «20 τανκς». Θα το εκτιμ.

Με αγάπη,
Τσαρλς Μπουκόβσκι

* Βλ. Ένα τετράδιο με λεκέδες από κρασί, μτφρ. Γιάννης Λειβαδάς, Ηριδανός, 2012. (Σ.τ.Μ.)

[Στον Judson Crews]

Τέλη 1953

Στέλνεις τις μόνες χρωπές απορρίψεις στην Αμερική. Ωραία που μαθαίνω τα νέα πίσω από τις απολαυστικές φωτογραφίες σου! Είσαι αρκετά καλός τύπος, θέλω να πιστεύω.

Με εντυπωσίασε η τελευταία σου έκδοση του *Naked Ear*. Με πολύ περισσότερη ζωντάνια και δεξιοτεχνία, ας πούμε, από την τελευταία έκδοση του *The Kenyon Review*. Έτσι γίνεται όταν τυπώνεις ό,τι θέλεις να τυπώνεις αντί να τυπώνεις αυτά που είναι σωστά. Να συνεχίσεις.

Γνώρισα την Janet Knauff χτες. Σε έχει γνωρίσει. Την πήγα στον ιππόδρομο.

[Στον Judson Crews]

4 Νοεμβρίου 1953

Θα είμαι ειλικρινής μαζί σου. Μπορείς να κρατήσεις τα ποιήματά μου όσο καιρό θέλεις, επειδή, όταν μου τα επιστρέψεις, εγώ απλώς θα τα πετάξω.

Με εξαίρεση τα καινούρια πάνω πάνω, αυτά τα ποιήματα τα έχει απορρίψει το περιοδικό *Poetry* και μια νέα ομάδα, το *Embryo*. Ευνοϊκά σχόλια κτλ., αλλά δε θεωρούν τη δουλειά μου ποίηση. Ξέρω τι εννοούν. Το θέμα υπάρχει, αλλά δεν μπορώ να εμβαθύνω. Δεν μπορώ να πατήσω τα σωστά κουμπιά. Δε με ενδιαφέρει η ποίηση. Δεν ξέρω τι με ενδιαφέρει. Να μη βαριέμαι, υποθέτω. Η πρέπουσα ποίηση είναι νεκρή ποίηση ακόμα κι όταν δείχνει ωραία.

Κράτα τα αυτά τα πράγματα όσο θέλεις. Είσαι ο μόνος που έχει δείξει ενδιαφέρον. Αν γράψω κι άλλα, θα σου τα στείλω.

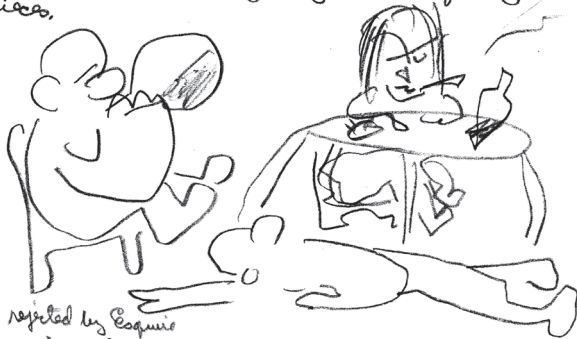
1954

[Στον Whit Burnett]
10 Ιουνίου 1954

6-10-54

Dear Mr. Burnett:

Please note change of address (323 1/2 N. Westmoreland Ave L.A., 4.), if you are holding any more of my weird masterpieces.

reprinted by Esquire
This piece is an expanded version of a short sketch I sent you some time ago. I guess it's too silly for publication. I don't know exactly what it means. I just got to playing around with it as it ran away with me. I think Sherwood Anderson would enjoy it but he can't read it.
- W. Bukowski

Παρακαλώ, σημείωσε την αλλαγή διεύθυνσης (323 1/2 λεωφ. Β. Γουεστμόρλαντ, Λ.Α. 4) αν κρατάς κι άλλα από τα μεθυσμένα αριστουργήματά μου.

Το κομμάτι που απορρίφτηκε από το *Esquire* είναι μια εκτενής εκδοχή ενός σύντομου σχεδίου που σου έστειλα πριν από λίγο καιρό. Μου φαίνεται υπερβολικά σέξι για δημοσίευση. Αν και δεν ξέρω τι ακριβώς σημαίνει αυτό. Απλώς βάλλθηκα να παίζω μαζί του και ξεφύγαμε παρέα. Νομίζω ότι θα άρεσε στον Σέργουντ Άντερσον, αλλά δεν μπορεί να το διαβάσει.

[Στον Whit Burnett]

25 Αυγούστου 1954

Λυπάμαι που ακούω, μέσω σημειώματος που μου έστειλαν από το Σμίθταουν πριν από δύο μήνες, πως το *Story* δεν υπάρχει πια.

Είχα στείλει περίπου εκείνη την εποχή μια άλλη ιστορία που λεγόταν «Η ιστορία του βιαστή»,* αλλά δεν πήρα απάντηση. Είναι κάπου εκεί πέρα;

Θα θυμάμαι πάντα το παλιό πορτοκαλί περιοδικό με την άσπρη λωρίδα. Με κάποιον τρόπο, πίστευα πάντα πως θα μπορούσα να γράψω ό,τι ήθελα, κι αν ήταν αρκετά καλό, θα έμπαινε εκεί μέσα. Ποτέ δεν είχα την ίδια άποψη κοιτάζοντας τα άλλα περιοδικά, ειδικά σήμερα, όπου όλοι χέζονται από τον φόβο τους μήπως προσβάλουν κάποιον ή πουν κάτι εναντίον κάποιου – κάθε έντιμος συγγραφέας βρίσκεται σε μια κολα-

* Βλ. *Η απουσία του ήρωα*, μτφρ. Γιάννης Λειβαδάς, Ηριδανός, 2014. (Σ.τ.Μ.)

σμένη τρύπα. Εννοώ πως κάθεται να γράψεις και ξέρεις ότι δεν ωφελεί. Πάνε πια τα πολλά κουράγια και τα πολλά κότσια και η πολλή διαύγεια – καθώς και η πολλή Δεξιοτεχνία.

Για μένα, όλα πήγαν στράφι με τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Και όχι μόνο στις Τέχνες. Ακόμα και τα τσιγάρα δεν έχουν την ίδια γεύση. Οι ταμάλες. Το τσίλι. Ο καφές. Όλα φτιάχνονται από πλαστικό. Τα ραπανάκια δεν έχουν πια οξεία γεύση. Καθαρίζεις ένα αυγό και, κάθε φορά, το αυγό βγαίνει μαζί με το τσόφλι. Τα χοιρινά παιδάκια είναι ροζ και γεμάτα λίπος. Οι άνθρωποι αγοράζουν καινούρια αυτοκίνητα και τίποτε άλλο. Αυτή είναι η ζωή τους: τέσσερις ρόδες. Οι πόλεις ανάβουν μόλις το ένα τρίτο από τα φώτα στους δρόμους, για να κάνουν οικονομία στο ρεύμα. Οι αστυνομικοί κόβουν κλήσεις σαν τρελοί. Οι μπεκρήδες τρώνε τραγικά πρόστιμα, και με ένα μονάχα ποτό θεωρείσαι σχεδόν πάντα μεθυσμένος. Τα σκυλιά πρέπει να έχουν λουρί, τα σκυλιά πρέπει να εμβολιάζονται. Πρέπει να έχεις άδεια ψαρέματος για να πιάσεις αθέρινα με τα χέρια σου, και τα κόμικς θεωρούνται επικίνδυνα για τα παιδιά. Οι άντρες παρακολουθούν αγώνες μποξ από τις πολυθρόνες τους, άντρες που δεν ήξεραν ποτέ τους τι είναι αγώνας μποξ, κι όταν διαφωνούν με κάποια απόφαση της διαιτησίας, στέλνουν ελεεινά και κραυγαλέα γράμματα στις εφημερίδες για να δείξουν την αγανάκτησή τους.

Και τα διηγήματα: δεν υπάρχει τίποτα: ζωή καμία. [...]

Το *Story* σήμαινε πολλά για μένα. Και μου φαίνεται πως κάπως έτσι βλέπει ο κόσμος τον χρόνο να κυλάει, όλα τελειώνουν, και αναρωτιέμαι τι έχει σειρά.

Θυμάμαι όταν έγραφα και σου έστειλα δεκαπέντε είκοσι ιστορίες ή και περισσότερες τον μήνα και αργότερα τρεις ή τέσσερις ή πέντε – και, κατά κύριο λόγο, τουλάχιστον μία την εβδομάδα. Από τη Νέα Ορλέανη και το Φρίσκο και το Μαϊάμι

και το Λ.Α. και τη Φιλαδέλφεια και το Σεντ Λούις και την Ατλάντα και το Γκρίνουιτς Βίλατζ και το Χιούστον και από παντού.

Καθόμουν μπροστά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο στη Νέα Ορλεάνη και κοιτούσα νυχτιάτικα τους καλοκαιρινούς δρόμους και άγγιζα εκείνα τα πλήκτρα, κι όταν πούλησα τη γραφομηχανή μου στο Φρίσκο για να μεθύσω, δεν μπορούσα να σταματήσω να γράφω και δεν μπορούσα ούτε να σταματήσω να πίνω, οπότε επί χρόνια έγραφα τις μαλακίες μου στο χέρι με μελάνι και αργότερα στόλιζα τις ίδιες μαλακίες με ζωγραφιές για να σε κάνω να τις προσέξεις.

Τώρα, λοιπόν, μου λένε πως δεν κάνει να πίνω, κι έτσι πήρα μια άλλη γραφομηχανή. Έχω μια δουλίτσα προς το παρόν, αλλά δεν ξέρω πόσο καιρό θα μείνω. Νιώθω αδύναμος και αρρωσταίνω εύκολα, είμαι όλη την ώρα νευρικός και μου φαίνεται ότι πρέπει κάπου να έχω πάθει ένα δυο βραχυκυκλώματα, αλλά αγγίζω ξανά τα πλήκτρα, τα αγγίζω και φτιάχνω αράδες, μια σκηνή, ένα σκηνικό, κάνω τους ανθρώπους να περπατούν και να μιλούν και να κλείνουν πόρτες. Και τώρα πια πάει το *Story*.

Θέλω, όμως, να σε ευχαριστήσω, Burnett, που με ανεχόσουν. Ξέρω πως μεγάλο μέρος της δουλειάς μου υστερούσε. Αλλά τότε ήταν μια καλή εποχή, η εποχή της Τετάρτης Λεωφόρου 438, 16, και τώρα, σαν καθετί άλλο, τα τσιγάρα και το κρασί και τα σουρωμένα σπουργίτια στο μισοφέγγαρο, πάνε όλα. Θλίψη πιο βαριά και από την πίσσα. Αντίο, αντίο.

[Στην Caresse Crosby]

9 Δεκεμβρίου 1954

Έλαβα το γράμμα σου από την Ιταλία πριν από περίπου έναν χρόνο (ως απάντηση στο δικό μου). Θα ήθελα να σε ευχαριστήσω που με θυμήθηκες. Με στήριξε που επικοινωνήσες μαζί μου.

Εκδίδεις ακόμη; Αν ναι, έχω κάτι που θα ήθελα να δεις. Κι αν ναι, θα ήθελα μια διεύθυνση για να το στείλω: δεν ξέρω πού να σε βρω.

Γράφω πάλι, λίγο. Ο [Charles] Shattuck του *Accent* λέει ότι δε βλέπει πώς θα καταφέρω να βρω εκδότη για τη δουλειά μου, αλλά ότι μπορεί μια μέρα «το γούστο του κοινού να συναντηθεί μαζί σου». Χριστέ μου.

Πέρσι μου έστειλες μαζί με το γράμμα σου ένα φυλλάδιο, ή κάτι τέτοιο, στα ιταλικά. Με πέρασες για μορφομένο άνθρωπο: δεν μπορούσα να το διαβάσω. Δεν είμαι καν αληθινός καλλιτέχνης –ξέρω πως είμαι ψιλοαπατεώνας– γράφω από τα έγκαιρα της αηδίας, σχεδόν αποκλειστικά. Κι όμως, όταν βλέπω τι κάνουν οι άλλοι, συνεχίζω. Τι άλλο να κάνω; [...]

Ως άνθρωπος για όλες τις δουλειές, έχω άλλη μία χαμηλοδουλειά. Τη μισώ, αλλά για πρώτη φορά στη ζωή μου έχω δύο ζευγάρια παπούτσια (γουστάρω να σενιάρομαι για τον ιππόδρομο – παίζω τον τύπο του φανατικού στα κάγκελα). Τα τελευταία 5 χρόνια ζω με μια γυναίκα 10 χρόνια μεγαλύτερή μου. Την έχω συνηθίσει, όμως, και είμαι πολύ κουρασμένος για να ψάχνομαι ή να χωρίσω.

Παρακαλώ, στείλε μου τη διεύθυνση του περιοδικού σου, αν το εκδίδεις ακόμα, και σε ευχαριστώ ξανά που ήσουν αρκετά ευγενική ώστε να με θυμηθείς και να μου γράψεις.

1955

[Στον Whit Burnett]

27 Φεβρουαρίου 1955

Σε ευχαριστώ που μου επέστρεψες τις παλιές ιστορίες· και για το εσώκλειστο σημείωμα.

Τα πάω λίγο καλύτερα τώρα, αν και παραλίγο να πεθάνω στον θάλαμο περίθαλψης απόρων του Γενικού Νοσοκομείου. Εκεί σίγουρα τα κάνουν μούσκεμα, κι αν τυχόν έχεις ακούσει κάτι κακό για το μέρος, μάλλον θα ισχύει. Ήμουν εκεί 9 μέρες και μου έστειλαν τον λογαριασμό, 14,24\$ τη μέρα. Θάλαμος απόρων να σου πετύχει. Έγραψα μια σχετική ιστορία με τίτλο «Beer, Wine, Vodka, Whiskey; Wine, Wine, Wine» και την έστειλα στο *Accent*. Μου τη γύρισαν πίσω: ... «τι χείμαρρος αίματος. Μπορεί μια μέρα το γούστο του κοινού να συναντηθεί μαζί σου».

Θεέ μου. Ελπίζω όχι. [...]

Μιας και το 'φερε η κουβέντα, στο σημείωμά σου είπες ότι δε με έχεις δημοσιεύσει ποτέ. Έχεις ένα αντίτυπο του *Story*, Μάρτιος-Απρίλιος 1944;

Είμαι πλέον 34. Αν δεν τα καταφέρω έως τα 60 μου, απλώς θα μου δώσω άλλα 10 χρόνια.